

Engelbrekt

Hel

vid kusten samlas kvinnofolk
för att få sin man i jord
röster ekar i själen tung
men från munnar inga ord

en rustning kall av stelnat blod
lades fram vid hennes barm
den visar spår av hjältemod
fast tomt är järnet i arm

så hon lät kasta sin slöja lät vinden ta vid
krafter ger vika i ben
den skrift lärde prisar vår rikshövitsman
han ska ristas i vackraste sten
låt fåglar få sjunga ditt namn genom skyn
låt fåglar få bära din dröm
till ädlaste krigare till ädlaste dräkt
skall ditt namn aldrig falla i glöm

en färgad rustning ett minne blott
ner i graven sänks
en sista fanfar, trumpeter, gevär
gör så att ögonen sakta de dränks

luften är kvav, tårarna är slut
men i tysthet hörs fåglarnas sång
vi ska föra hans namn genom stormarnas vind
vi skall följa hans steg genom dödsrikets gång

så hon lät kasta sin slöja lät vinden ta vid
bönder med fanan så sträckt
den skrift lärde prisar vår rikshövitsman
stolta Engelbrekt
de lät fåglar få sjunga hans namn genom skyn
till bönder av ädlaste dräkt
från ädlaste krigare av ädlaste släkt
stolta Engelbrekt!

en skugga söker genom löv
hans grav har blivit täckt
vild djur håller stilla vakt
när sol har blivit släckt

vid ängens slut en örn slog ner
skarpt var vingen sträckt
en hälsning genom vinden sjöng

vi minns dig Engelbrekt.